

b)

Nadasdy-pályamű

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA.

Értk. 1884. decz. 26.

Görög regék

I. i. i. Pallós s Apolló muzsik. ar. istenibb
Böteset s erősebb bajnokai lélk. Ret.
Perseuspi

II.

Pályamű

az 1884. évre kiírtatott G. Nadasdy
féle jutalomra.

/: Perseus hőstettei :/

Danae.

- György regge. -

Atkins az Argoszi Király,
Egykor sétált hozzá határainál,
S éjpevi jövőjét gondolkodott
Mint mindan éjjel rosszat álmodott.

Összehívta ezért tanácsosait
Kegy mondjamat neki már valamit,
Mint ő mindég halálról álmodik,
Nem jöt eze s így nyugtalankodik.

Azok pedig azt tanácsolták neki:
Thoibos Apollonhoz kell küldeni;
Ő most a jót, ő mondhat jóslatot,
S ebben Atkins meggyugodott.

Küreteket küldött hát Delphibe
Apollonnak rendez sétá helyire;
Kérte a jóst, küldje el jóslatát,
Nem vonja meg, tegye meg mint barát.

Egy szép napon a jóslat érkezék,
Remegve nyitotta érte kezét;
Nem tudva azt, öröm-nyeg bánatot
A Resto közül mitigen hirt leghatott.

A keszhez vett jóslatban írva állt:
Jandorn Rivány, sejtél te a halált.
Minden éjjel Rivorát álmodol,
I ablakodnál kúvikol a begoly.

Legitani rajtsad már nem lehet,
Élted a világot buerint veslet,
Danac gyermeke megölni fog
ARKor, midőn már dícs-bébert rivott.

Rosszul hatott Redélyire a hír,
Mít elvételni egy ember se' bír.
Természetes: haug körül fogá,
I Danast mely börtönbe zárata.

Szép volt a lány, szebb már nem lehetett,
I már is arcan Rönyi permetezett.
Természetes, mert gyász az élete,
I egény sorában így csak szenvedé.

Napok multok vigaszt nem hallhatott,
Nem volt ember Rivnek panaszkodott.
Nem mutatkozott egy reményugár,
Mít bírké is olyan epedve var.

A hajnal veigre küldte sugarát,
I fénynyel tölté be a börtön falát.
Danac álmából felebredett,
I a sugarral szóba ereszkedett:

» Látni Riványt, azét jövel...
Atyám mondá: lányom, ó'él.
I te meghallád e szavakat,
I sugarid megtaláltanok.

Ó, szomorú e szenvedés,
Ezen hely nem oly szép, mesés,
Mint mikor még szabad valék.
Höld kertemben sétálhaték.

I redtem ottan virágokat,
Kötöttem abból csokrokat.
Öröm volt minden pillanat,
De az öröm is elszalad.....

Itt vagyok most... fogoly vagyok,
I fájdalom lenyűtő vagyok.
Atyám tevé, mit tehetek?!
Rám mondta az itéletet.

Ha már így van elsenvedem,
Csak rövid legyen életem." -
Erre ismét elreanderült,
Ireája nagy álmor merült.

A napugár reája szállt,
És az ajkán csókra talált;
Csókjával megbüvölte őt -
Az eddig bíban szenvedőt.

Danae szépet álmodott:
Hogy a naptól kincset kapott.
É kincsnek neve: Perseus,
Ajándékba küldte: Zeus.

A mint újból felebredett,
Szívében nagy öröme lett:
Mert az álmor beteljesült,
Gyermeké már életbenült.

Perseus hajnal fia volt,
Mindenféle ez mondott.
Szolgák üdvözlék az anyát,
É kirántak boldogabb tanút.

Reprült a hír mindenféle,
A nagy örömet hirdeté.
Csak Akrisios nem örült,
Mérgeben ő folyton porült.

Igy szólalt fel: - "Megmutatom,
Hogy győzni fog akaratom.
Danaénak még a napon
Éverni kell hullámokon!"

Lelekesztőbe ültetem,
És így élve eltemetem.
Veget veti neki a halál,
Melyet hullám alatt talál.

Zeus hatalmát megtöröm,
Erre akar megesküszöm!
É így az Apollon jóslata
Nem fog teljenülmi roha."

Errel parancsot kiadta,
Mazgát reményével birtatá.
(De később bekövetkezék
Hogy halál nyitá életét.)

Danaet nagy öröme ringatá,
S a kis fiút sokszor csókoltatá.
Esmélt mindegy, szebbeknél szebbeket,
S azokhoz szőtt rózsás reményeket.

Úde soká nem tartott e remény,
Mert szolgák jöttek egy nap reggelén;
Felbőlték: - » Danae jöjj velünk,
Veled csak a tenger partig megyünk.

Sajkába ül, s elhagyod e helyet,
Er az ítélet most fejed felett;
De mi kívánjuk, hogy jobb helyre éj,
És ott jövőben az örömeid élj! »

Meg volt lepve Danae annyira,
Hogy még szó sem jött neki ajkára.
Nem is hagyá el nedves börtönét,
Hol a rötétég megtartá ködét.

Kéve éppen napkelet levi,
Meglátá zott ez minden hegy tetején;
Fénykéveben felhők közt a nap
Földre küldött hajnali sugart.

Elértek végre a bucsi helyet,
Danae csónakra foglalt helyet.
A csónakban víz is kemény vala,
Melylyel szegény utakat elindula.

Gyermekét ringatá Karja közt,
Kit szeretett, s könnyével öntözött.
A kis fiú folyton csak álmodott,
Míg a csónak előre haladott.

De kérobben egy víz keletkezett,
A hullám is folyton emelkedett,
Dobalta le-föl a kis csónakot,
Hogy Danae csak úgy kaposzkodott.

Art gondolta: el vagyok veszte már,
Halált ó, s gyermekre egyszerre vár....
De hogy kikerülje, imádkozott,
Segélyét Zeus hoz folyamodott.

» Hallgasd Zeus kérisemet,
Mert most itt szenvedésemet;
Éljem borsúja kor ide -
É nagy tenger közepibe.

Halál lebeg fejünk felett,
Ara, Ninyiástron segy kesz.
Ha már adtad gyermekemet,
Hagyd meg tehát az életet.

Bár lennék én segy lány,
Sudom, boldográig ülne rám.
Külöben száműzött vagyok -
É fájdalom igen vagyok!

Sziböl imát küldök neked,
Add meg egyszer keirésemet;
Jöjjen szabadító napunk,
Melyben öröm-halál adunk.

Danae álomba merült...
Aki csónak tovább repült.
Poseidon akarta ezt,
Mert neki volt parancsa ez:

„Hüqö tenger ne háborogj!
Két élet veszélyben forog.
É csónakkal pedig selek
Egy szigethez eljetelek!”

A csónakkal menő selek
Életemek egy szigetet.
Seriphos e sziget neve -
Itt folyt Danae élete.

✱
Seriphos egy mohos sziget,
Olyan mint egy kis liget;
Solidalktes benn a király,
Harcra ő bárkivel kiáll.

É ő Diktis testvére neki,
Ki a halakat szereti;
Eppen most is halászatott,
Magányoran mulatgatott.

É Körben ^{ort} észreveszi:
Hogy csónak jö a part felé.
Mit tegyen hát? - Lenietett,
Mondott ilyen üdvözlét:

„Ne felej aprony ezen helyen,
Bántard rohorem leszen.
A kik roszul bántak veled,
Most már nem érthetnek neked,

Együtt megyünk, jöj' csak velem,-
A királyok esetélem:
Hogy milyen rossz hozott ide
Sciphosnak szigetire.

Örülni fog majd a király,
Meglátod, mindennel megkínöl;
Redes vendége lesz neki,
A vendégséget szereti. "

Danae-nak ez jól esett,
Örült hogy ide érkezett.
Szabadnak érvé most magát-
Mert itt találta új honát.

A királyhoz mint érkezék,
Ar nyújtotta legott kezét.
Igy szólt hozzá: "Király leány,
Te rád itten szerencse vár.

Sors üldözött vagy te szegény,
De ne hagyj'on el a remény!
Mindent jóvá tess az idő -
S inkább boldog a szenvedő.

Híram neked hajlékot ad,
Hánem korádat megtaradd!
Új hazád most e kis sziget,
Egy vesre lesz majd a tied. "

"Isten nevében köszönöm!
És arra is megesküszöm:
Hogy Perseus fog majd neked
Még mondani köszönetet. "

Ér volt neki felelete -
Örömmel telt meg Rebele ...
Fáradságát kipihene,
És mindenben kedvet lele,

Perseus felnevelkedett,
És belőle leveute lett.
Arora szép volt, bámulatos,
Reggi naphoz hasonlatos.

Arany fürtében haja
Olyan volt mint napugara.
Bárki látta, nézni megállt,
(Szerelem, nők szívére szállt.)

Anyja örült, és egykoron
Igy szólt: » Fiam, azt gondolom,
Itt az idő - ^{é nap} ~~monna~~ neked
Elmondok egy történetet.

Börtön volt a szülőhelyed,
Ott láttad a napkeletet;
Oly szép voltál, hogy tégedet
Hajnalának neveztek.

Most is szép vagy, azt tudhatod,
Legyen erős akaratom
Mind arra mi szép - és nemes -
Igy lesz neved dicséretes.

Szeresd a jó embereket,
Jók is szeretnek tégedet.
Szorgalmas legyen szived -
Szemétől tisztá mind két kered. "

" Érttem anyám tanácsodat,
Szívembe vesem azokat.
Fogadd érte közzönetem,
Mert tanácsod nagy kincs nekem. "

Beszédet ezzel végeze,-
Anyját anyjával illete,
I bárkova ment, az emberek
Kalapokat emeltének.

✱ ✱ ✱

Egykor József király
Danával találkozott,
Jetszett neki a deli nő,
Férfjének ő ajánlkozott.

Igy szólt hozzá: » Király leány,
Megszereztél tégedet,
Itt az idő hogy mai nap
Ismerj mint vőlegényedet.

Én szeretlek, te is szeress,
Szerelemesek a boldogok,
Hidd el: hogy keblemben szíved
Mindég csak te értes dobog!

Mi volna élttem nélkülöd! -
Oh! én azt meg nem mondhatom.
Bími menyasszony korodat
Vohua minden akaratom.

Megkérdlek ünnepélyesen,
Nyújtad menyasszonyi keszéd;
I chker kérem egy szavadat.
A mit Rimondani lehet ...

» Nem szólhatok semmit király -
A nő ekképen válaszolt;
És az arczán, úgy két szemén
Meglátott hogy bávata volt.

» Nem lehet az király leány ...
O, vagy miért e hallgatás?
Vagy tán valamit még neked
A képrelet - s ez a taudés? »

» I chker az életem nekem,
Önnél terhesebb nem lehet;
Szívemben egy vágy epedez:
Szülőföldemen halni meg,

Még itt élek a szigeten,
Gyermekemnek élek onnan,
Reményreigen ő beuss el -
I felkeresem talán horám.

De te király harálban élsz,
Baldogtalan keussel velem;
Szabadulni kívánok én -
Nem köthetem le életem.

Artán van itt elég leány,
A ki majd mind nyitó virág;
Érez köztük talál az olyant
A ki "igen" szavat is id.

Nem Danac, ne gondold azt,
Hogy ez meustrigedre legyen;
Azt, ki, parancrom megveti
A Rár börtönbe vettetem.

Rikervülni nem fogod azt,
Elöre is megmonthatom;
Judod: bármiben is szigor
Parancrom is akaratom.

Ierseusnak távozni kell,
I ő hozzá majd el én nekem
A Medura gorgó fejét -
Melyen örömet lelem.

Nos hát, még sem határozád
El magadat, sem mire sem? —
Danae egy szót sem felelt —
S Polidectes tovább megyen.

Sebrett volt Danae szive,
Szeméből könny pergett alá;
Észreverte ezt Perseus,
Ély szavakkal vigasztalá:

„Ki bánított meg, szől' csak anyám, —
Ért semmi képen nem engedem!
A ki bánított — bár ki legyen —
Még ma harcolni fog velem!”

„Így fiam, harcolni fogsz,
Kürdelem lesz az életed;
Éppen ezért legy jő' vitéz!
S ért szivből kívánom neked.

Te azokat, a kik nekem
Nagy bánatot okoztak,
Meked bánatani nem szabad —
Jön idő, melyben tartanak.”

Perseus erre távozott,
Édes anyját bú lepté meg;
A ki most is, úgy mint előbb
Síva eresztett könnyeket.

Multak hetek is hónapok,
Danae mit sem tudhatott:
Mert a király vadászaton
Más helyeken mulatgatott.

Így ő szegény bánata közt
Mindennap egy rétát teve,
Tengerparton sziklára ült —
Éz volt neki reudes helye.

Most is arról gondolkozott:
Hogy jobb lenne otthon neki,
Minden ember szülőhelyét
Kínoskuel' jobb szeretheti.

A mint ekkép me'legele'
Agyában gondolatait,
Hirtelenül csak felriad —
Mert hallá' hörök dalait.

A királyt vit vészre felé,
Ia dalia őt követé.
A mint meglátta Danaét,
Szívét öröme leugeté.

Legottan hozzá vágatott,
Igy szólt hozzá: » Király leány,
Ne vedd meg a kéresemet,
Jobb karom jobb karodra vár.

» Igen szavadat kérem én, -
Kéresemet meg ne tagadd;
Esküt teszek, hogy a szívem
Hozzád mindenkor hű marad. »

» Egyszer a mit mondtam király-
Most is enyém est mondtatom:
Hogy kéresemet s igen szavam'
Ürökre én megtagadom! »

Igy hangzott el sily röviden
Danaéus felelete,
S folyton csak a tenger vizén
Sivederett mind két szemé,

Solidestert pedig boszi
Oly annyira körülfogá,
Hogy mérgeben szolgálhat
Legottan ezt parancsolá:

» Rugadjátok meg Danaét,
Börtön legyen neki helye;
Értesse hogy milyen milyen
A királyunk itélete.

Medusáus pedig fejét
Perseusnak leníztai kell,
Mondjátok meg, hogy még e nap
Hozzára induljon el!
Utazásra készülni el!

Danaét börtönbe tették,
S Perseusnak hírül hozák:
Hogy utjára induljon el,
Mert megölni kell Medusát.

Mind a kettőt igen nagyon
Leníztai a király szava;
Azt gondolták, legyen neki
Mindenképp meg akarata.

Perseus felöltözködött,
Fejei egy nival ragyogott,
Bal kezében páncél vala
Míg jobbjaiban lándzsája volt,

Buonit venni így ment elő
Asokhoz, Riket szeretett;
I hogy vissza jő, még e felől
Is bizonyan reménykedett.

Édes anyjához is betért,
Ki már ekkor börtönbe volt,
I az Olympus istenéhez
Szabadatlan irídkozott.

A mint belépett Perseus,
Rikát karokkal fogadta;
I a leventét, ifjú vezéret,
Épp' homlokán megerőkölt.

Röngyös szemmel nézett reá,
Ér volt neki első szava;
„Teus hozott... Teus vezet...
Ő neki ez akarata.

Jól tudom ost jó gyermekem,
Hogy előtted lebeg anyád;
Lyonna intő kedjél tehát -
I elhagyom e börtön tányát,

De mi e szép nap elővond
Haverolui kell addig neked;
Ne hagyj el bátorságodat,
Mindenkor ez legyen veled!

Utad más viadókra vezet,
Hol majd a vérs haver lészen;
A gorgok birodalma ez
Melyen arany alma terem.

Ó, de minden Riklen ott!
I ott kell Medusának fejét
Törsetől elválasztani -
Hogy bekunyja mind Rik szemét.

I szép volt egykor, de mai nap
Rea ismeri nem lehet; -
Ritragára - Athene volt -
Ki rámondott ítéletet.

Halálos most tekintete,
Ki rá néz, kövé tömörül,
És a fején mérges rigyók
Ékerödenek köröskörül.

Senkit nem szívelnek ezek,
Azért bárki halál fia
Ha közejük mennie kell.
Bíztan ott fog meghalni.

Medusa erről nem tehet,
Hisz' bánatos az ő szíve;
Az élete mit ér neki
Ha a földön nincs semmije!

Több úgy szegénynek a halál; -
És Solidektos parancs szavát
Hogynha teljeritni lehet,
Várja te töled a halált!

Ugy is áldás keszei vea'
Halállal foghatni keszét,
Sudon, örömmel hagyja itt
És szenvedéses életét.

Itt az idő, indulj tehát,
Vesszelejen keuo kesz;
Bíztorságot öntön reád,
S a jónak legyen eszköze!

«Hösszönet jó tanácsodért!
Fogadd szívemből ezt empáim;
Megalhat, hogy rövid idő
Múlva vipraterék talán...

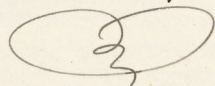
De ha több idő eltelt,
Bíznak ne hájtról azért fejed;
Lyondold csak azt: hogy harez miatt
Most megjönni épp nem lehet.

És embe szállok a kárkínél,
S úgy használom fegyveremet:
Hogy lándrsáimmal általdófóm
Villámsújtás képe a szívet.

Vipraterék ezek után
Felzabeditlak jó empáim;
Soda meggyünk, honnan jöveink,
Kérem Argos lesz a hazám!

Ezzel anyját megcsókoltá,
Pátor szívvél eltávozott.
Nézőbb visszatért mint vezér,
S magával nagy nevet hozott.

Magyarítás.

Danae (v. Danaë) a mythos világban igen jelentős szerepet játszik. Ő a hajnal, gyermeke Perseus a nap, így tehát a napnak anyja.

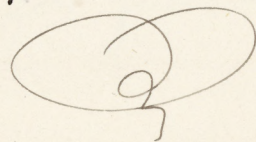
Danae kezdetben börtönben van, de mint-hogy ő Zeus szeretője, Zeus tehát hajnali sugár képeben (nemelyek szerint aranyos alakjában, mely tulajdonképpen maga a napsugár) kőzedi horroja, megbűvöli őt. Danae anyja lesz - s megszületik a nap.

A mint a nap utat tesz, nagy ő is utat

tesznek. A fáradtságos út után partot érnek, hol Diktys fogadja őket, az eredeti világosság, mely Dikté hegy barlangjában született.

Ezek után Solidektes fogadja őket, a setéségnek ura.

Végre Perseusnak - mint a napnak - ismét nagy utat kell tennie, míg anyja börtönbe kerül, kit később - mint látni fogjuk - megszabadít, nagyon természetesen, mert a hajnal előhívóke a nap felkelésének.

györgy regék.

Jallán s Apolló' nevűk az isteni bb
Bölcset s erősebb bajnokai lelkeset.
Berecsenpi

Sályamú

az 1884. évi hirdetett gy. Kádásdy
fele jutalomra.

J. Berseus kötetlei J

Jerscus

- György regge-Költemény. -

I

Alom után kinyitá' szemét a reggel,
Szép így nézni a napot, a midőn az felkel;
S a mint Helle tengernél hullámit meglátta:
Magát a tenger vízben ragyogni találta.

De a sugár kezdetben meprebb-meprebb futott,
"Kék" hegyek ormair vögre megnyugodott.
Bibor színre festette a hegyek tetejét,
Mert a reggel biz' ebben találja Kellémét.

Repültek a madarak a tavasz bájában,
S mindegyik imát mondott a maga dalában.
Felhangzott hát a daltól: erdő, berek, mező;
Siri csend volt csak ottan: "hol volt temető".

Oh, ki hallgata' tehát e kedves dalokat,
Mitől a bánat elhal, s szívében öröm fakad!
Egy szép, szőke férfiú, Perseus a neve,
Vitéznek is beillik gyönyörű termete.

Nagy utra áll ő Rézen, Rézében egy dárda,
Csak a Keleti szélnek megértertet várja.
Arután megre elmegy nagy harcokat vívni,
A mit alig lehetne embernek elhinni.

Ezen sziget nevelte, itt volt játszó helye,
És most el kell búcsuzni, szeme könnyel tele.
De ha a parancs úgy szól, mit tehet ő szegény?
Egy boldogítja, és ez: a vár, csalfa remény.

Itt van már a nagy óra, a tenger hullámsír,
Vedveső szél érkedett, és ez vele játszik.
Felverődnek a habok, s ismét vízra esnek,
Part felé hömbölyögve nyíróhelyet keresnek.

Perseusnak is haját meglegette a szél,
Vissza fordult ő ezzel is im utjára kél.
Part felé neki utját, a hol hajója állt,
Még egyszer vízprózett - és arután beszállt.

A fehér vitorlákat szélhez igazította,
S így a hajót az utra legott elindította.
Repült is ám a hajó, haritá a vizet,
Mely jobb és bal oldalon csimpált egy vívet.

Messze, de igen megre, kékülték a hegyek;
Gondolta is Perseus: Hej, csak ottan legyenek,
Nagy meglátom legalább a tájt, hol születtem,
S honnan minden ok nélkül végkép elűztem.

A mint így gondolkodott, Argoshoz érkezék,
A nap pedig nyugaton leránta fény szemét.
Ekkor certain kilépett harája földjére,
S a mint megállt könny töltött mind a két szeméire.

Anyja rosnit riotta, ki eszébe jutott,
Segíteni most rajta - rajus - de nem tudott.
Kitörölte Röngeit, bizott karjaiban,
Reménye' hogy leküzdí ast, ki'ellene van,

Így szólalt fel hangosan: 'Ezen föld a hazám,
I mégis más vidék volt az, mely nevelt talaján.
Itt nyitám fel szememet mélyen a föld alatt
Jötét börtönben, melyet Rönözárnak falak.

Akrinos e helyen még mostan a Király,
És e város meghajol bősüzt parancsnál.
Oh, de el fog még jöni: egy szerencsés reggel,
Melyben a nép - mondhatom - öröme ébred fel.

Felteszem a Koronát mint öröksésemet,
Hisz' ki'ed Korontól ez már engem illetett;
I jó anyámnak, ki engem, Reblán hordozgatott,
Mint hogy ide vágyj jzegeny, legjobb helyet adok.

Gyogor földje felé most folytatom utamat,
Ast hiszem: hogy mindegyik halál fia marad.
I hogyha majd dicőülten egykor vípraterék,
Akor astán bárkivel bátran szembe verek. "

Errel utját folytatá' vigau, mint csak lehet,
De szemére még is nagy álmú uszeredett.
Lehajta tehát fejét a szabad ég alatt
A föld füpráznitára, s látott szép álmasokat.

II.

Látta: Zeusnek lakát az Olympus hegyen,
Biborbau égett minden, - ez volt szép tüemény.
Később astán Athene szállt a hegyről alá,
Mert Perseus munkáját Rönjítui akará,

Bájban ragyogott arca, istenség bájiban,
Ilyent látni nem lehet leányok arcziban.
Perseus mely álmasban látta e szépséget,
I hallott az istenötől egyilyen beszédet:

»Zeus sztyám lakából leszálltam a földre
Aréit: hogyha felebedsz, ébredjél örömré.
Júdám: erős kardod van, de gyenge fegyvered,
Fegyvereddel életed harcban nem vetheted.

Medusát fegyvereddel megölni nem lehet,
Nézésével ő megöl emberi életet.
S így ki közelébe jut halálnak a fia,
Kérelhetlenül köve át kell változnia,

»Perseid fel a gorgokot, oh de vigyázo' legy;
Oratoran menj oda, s mindent gondolván tégy:
Mert míg ők ebben vannak nem felnek semmitől,
»Rigyók figyelmeztetik közelgő veszélyről.

Vedd tőlem ezen tükröt, azért adom neked:
Mert ezzel életed könnyen megmentheted.
Medusának arczánát ebben fogod látni,
Mely pillanatban fejét le is kell majd vágni.

»Perseid reája lepelt és vidd el magaddal,
Tüss, mert nőtestvéri jönnek nagy haraggal,
És ha uton éinéltek - éléne a halál,
Míg országukból kiérz addig menj, mag ne állj!»

Észel az Olymposra Athene visszaszállt,
Másnap pedig Perseus felkelt s tükröt talált.
Észébe jutott neki, mit álmaiban látott,
S így előre szerezett már nagy bátorságot,

»Örömeben felszólt: »Olympia segít
Hogy miképen vegyem el Medusa életit.
Bátran mehetek tehát, folytatom utamat,
S azt is érzem hogy kardom legjobb mikeret azat.»

III.

»Perseus vígan haladt: hegyen, völgyön, mezőn,
Fellette kis madárkák daloltak éltetőn.
Jól esett est hallani magányos utjában,
Éretek is vigasz volt mindegyik dalában,

Mindenkinek oly kedves a madárnak dala,
Hogy a hallgatót bizony öröme ragadja.
Perseus is így örült, jót érzett szívében,
Égyors léptekkel folytatá útját jökedében.

Vegre itt volt az este, a nap is lezállott,
Csak még egy két sugára felhők közt látszott.
Perseusnak szemére álom usheredett,
Mint tegyen tehát szegény! - ott letelepedett.

Röve dől le azután Nipihenni magát,
De az álom csakhamar rátevé fátyolát.
Azt álmolta mintha csak felhők közt lenne,
És a szelek szárnyain égi utra kelne.

Álomképek vonultak szeméi előtt el,
Éim egyszer a távolban egy szép alak tünt fel,
Fején virág ragyogott, kezében pálcsa volt, -
Földi ember akkoron ilyent nem láthatott.

Lábán arany saríval mint madár úgy repült
Tündöklő arsan pedig szép reg, önértet itt.
Tillamst mire volt az, hogy a földre szállt,
Éppen Perseus előtt ily beszédre megállt:

» Neus Rövete vagyok, Hermes az én nevem,
Kardot hordan tenéked mely a támad legyen!
Ezen kard bizonyan vág halálos sebeket,
Kikerülni azokat senki sem lehet.

Égy tehát ezen karddal folytatd az utadat,
Észelodat majd eléred, - csak legyen akarat.
Égyaz: nehe' munka lesz melylyel kell küzdened,
De dicő' babérodát ez uton nyerheted.

Ónap nyugat felé vagyon Tartessos vidéke,
Onnan már látni fogod: hol a világ vége,
Mert hisz' oda látszanak hegyének csúcsai,
Ég orzlopit Atlasnak ottan kell tartani.

Tartessosnak partjait sötét tenger mosná,
Majd megtudod később, hogy ezt mi okozta;
És ezen a tengeren át is kell ^{neked} majd szállni,
I a tuln' részen ismét partot fogsz találni.

Gorgonák nővérei: gráak laknak ottan,
A mint meglátni fogod szűk kő barlangjokban.
Hárman bírnak egy foggal, valamintegy szemmel,
Kézről-kézre adják ezt, s néznek szenteséjfel.

Arcuk ráncos, s erre lóg mindenegyik ősz haja,-
Mind háromnak különben torzult az alakja.
Beszédjük rikkcsolás, mely a fiúlet rérti,
Ritka az olyan ember, a ki' azt meg érti.

Ne félj semmit, mert ezek mondják meg az utat,
Melyen vagy fáradnagotl sikeréhez juthat.-
Én pedig most szerencsét tevéked Rivának,
I légi utamon ismét Olymposra szállak. "

Ezzel Hermes elszállott, Perseus felébredt,
Mindjárt eszébe jutott: hogy álmodott szépet;
És a mint Hermes kardját mellette találta,
Almának valóságát egész tisztán látta.

Felszólt örömeben: "Folytatom utamat,
És Zeus erejével használok kardomat.
Bármire szükségem lesz, tudom azt megkapom,
Zeus Kegyelmeivel fog győzni akaratom. "

Igy érte el Tartessos vidéknek partjait,
I látta ott a tengernek vöet hullámainait.
Átkelve e tengeren Atlaszt megpillantá,
A mint az ég orlopit két vállain tartá.

Alatta dombok voltak kisebb nagyobb számban,
De az egyik barlangot rejtett el magában;
Perseus bele vezetett s ősz hajfürtöt látott,
A gráak laktak ottan, - ő meg kardot rántott.

Aludt a három testvér, Perseus meg betért
Bátor oroslán szível, az or: semmit sem félt.
A mint ben volt felkapta a görögnek szemét,
Ébredésüket várta, s mindnek felebetét.

Végre a távoli nap halvány gyér világga
Behatolt a görögnek szűk kő barlangjába;
Mindnyájan felébredtek, szemüket keresték,-
S hogy idegen van náluk, azt is észre vették.

Pirkászó hangokban ily formán beszéltek:
»Halaudo' van röztünk... vagy talán mást vettek!...
-Nem!- Vakrágban hágy addig, míg a kiráuságot
Nem teljénitjük neki, hogy folytassa útját.

Es reigen jövoltatott, s ma bekövetkezék,
Vigyázotunk mellett sem vehettük elejét;
De ha már benne vagyunk, mondjátok, mit tegyünk,
Hogy szemünknek legalább gerdái leheprünk?!

»Semmit, Thorkyp és Peto' hajadon lányai,
Védesemre fogtok csak jó választ mondani;-
Közbevigott Perseus s azúson folytató:
Ha igazat nem fogtok, úgy haddan mi't alá!

Tudom, a gorgoknak ti rokoni vagytok,
Azt is tudom, hogy nekik mindegy békét hagytok;
Testvéris szeretet fog köztetek keret...
Mondjátok meg az utat, mely hozzájuk vezet."

A görög érték azt, hogy itt nincs más hátra,
Mint a szent igazságok sémé az útjára;
Felelelők így hangzott: »Nézzek vagyunk nekod
A gorgoktól elmondni mind azt, amit lehet.

Előttünk egy várig van, mely rajta keresdül,
Hagyd hátra az erdőt mely rajta elterül.
Nésöbben egy hegyet érsz, homár megflattulod
A sötét Okeanos hóm bolygó' folyamat.

Ha elérted a folyót, hívjad a nympháikat,
Ezer fogadás te nekéd mondani táncrot.
Mi többet nem mondhatunk, ne bírsz tehát miniket,
Harcos Péruus, add vízra, egyetlen szemüket. "

—
IV.

E Péruusnak Perseus a mint eleget tett
Elhagyá a barlangot s aztán széttekintett;
Előtte volt a vírágy, - s' udját folytató,
El volt rája készülve, vízra misem tartá,

Hegyen, völgyön, erdőkön, kellett áldad menni,
Örömet ezen földön nem lehetett lelmi;
Vödös sárgás szürkület volt a nappali fény,
Azt hitte, hogy haldoklókn földi honiba men,

—
Mint ha csak a haláluk láttá volna Péruus,
Minden kiéltlen volt ott s elhagyott a vidék.
Perseus volt az első ki oda tévedett,
Gyónak mondása után egy folyót keresett.

Az Okeanos folyót végre megtalálta,
Költött a nympháknak, s érkertüket várta.
Eljötték a nymphák, - fél istennőszekel-
Levente Perseusnal fogtak kezett Péruus.

—
Ez a nymphák serege gyönyörű dalt mondott,
Mire a szép Perseus egyre csak morogott;
Szerette neki a szép dal, - a nymphák még jobban,
Közélt volt, már hogy szive szerelmre dobban...

—
Bevezék szép dalukat, s aztán így beszéltél:
"Neus kildött mi hozzámb, üdvözlémb mi téged!
Régen tudjuk: hogy nekéd ide kell érkezned,
S végre hájtani ama véres ítéletet.

—
Vándor jó van és erős, de az még nem elég,
Nem vehetnél szíjjal el Medusa életét;
S testvérei vannak ott, a kik mindent látanak,
Eljébe nehetnél a biztos haláluk.

Sohát hogy láshatáslan légy ifjú levente,
Hades nivalját tépziik mi mostan fejékre,
Bátran mehetoz hozzájuk, nem fognak ők látni,
Csak a szegény Medusát fogják majd rajnálni.

I midőn Medusa fejét kardoddal levágtad,
E zserkőba helyesd el, hogy azt meg ne láttad:
Mert még a holt fejét is ha élő meglátja
Kővé fog átváltozni, az lesz a halála.

Nagy munkád ha bevéred mehekülj esomab,
Még pedig légi uton ezen két níváral,
Ebben győzzen elvünköt, pár pillanatt alatt,
I a gorgok nem láthatják repülő utadat.

Most pedig átszállítalak a gorgok földjére,
I szerencsésen téj vira, nyugod öröme.
Érd el mindég zserkedat, fényes legyen neved,
I ha uralkodó lesz majd könyveszen szeretet.

Ered Perseus átkelt a nyμφháik Karjain,
Közönetet mondott ott s ment tovább utain.
Nem volt kellemes utja, kiellen volt a táj,
Egy gondolat bánta csak: mi az - mi rája vár?

V.

Egy magános barlangban, éjnek idejében,
Medusa s testvérei beszéltek setétben.
Ezré Medusa vesztét, tudta hogy a halál
Közel van már hozzája - tehát rája vár.

Igy beszelt a gorgokhoz: Medus testvéreim,
Nem tudjátok mily nagyok bü-zsamedéseim.
Bátran ül az országban, átköszök bánta,
Nem leányjának volt ez egy akarat.

De kitetem halandót Kővé átváltoztat,
Nincs oly lény ki azoknak feltámadást hozhat,
Csak az idők ére Képe mörzölhatja porra,
Ez is egy nagy fájdalom - sti mit szólnak hozzá?

Közél van a halálom, ezt regeim érzem,
Minortól szabadulni jobb is lesz majd nekem;
Mgy is bele fáradtam kopzni évek sorain
Spunorinágomban, mit spincembek hordozám.

Oh, ha ti azt tudjátok, mily nagy a bánatom,
I egész életemben csak soromat siratom:
Mgy a kőn mondaniok bizodaló szavakat,
De így sebrete spincemből folyton prausz fakad.

Spunpilloimra mostan álam nevesedik,
Iw halál fejem fölé - érzem - közeledik.
Jöt minél az én velem, ki életemre tör,
Mert megment bánatimól, mely régóta gyötör.

Destróire e beszéd éppen más sem hatott,
Mind a ketto egyformán veimán csak hallgatott.
Elaludtak régtől a kőpárok együtt,
Barlang helyiségükben a legmélyebb szelűlt.

VI.

Terocus régre betért a gorgok lakába,
És mind a három testvért aludva találta,
Lábain voltak a naruk a melyeket kapott,
Fején Hades sarakja, s így lökhatatlan volt.

Merében közebe tartta Hermes és Raidját,
Nem mozdult meg semmit sem, bátran, nyugodtan állt;
Atheuinek tükrébe ekkor benézett,
Látta Medusa arcát s aztán hozzá lépett.

Igy szólalt fel coendesen: » Sajnállak én tejed,
De nem tétetok róla, el kell vennem életed.
Aldás keszen te reád ha a halált nyered ... »
Ezzel Raidjával sújtott s levágta a fejét.

Leplet vetett reája, s egy rászóbra teré,
Melyet nympháktól kapott, s abban el is vire!
Visszatérésében nagy harcrai valának,
Melyeket olvannim megírva találunk.

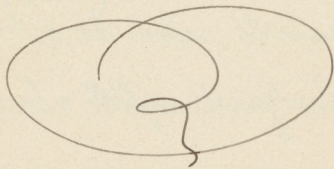

Magyarozat.

Perszeus a görög mythosban nem más mint maga a nap. Fővárosának életre születés, meg Pelé Rius -
denis szörnyekkel és a sötétség hatalmaival.

Fényes diadala előtti legyőzhetlen fegyvereket
Kap Athénától, Hermestől; a legyőzhetlen fegyve-
rek a nap sugarai.

A görögök, hogy Perszeus legelőször betért, nem más
mint az esteli szürkület; de itt nem maradhat
tovább, felkeresi a tulajdonképpeni éj, mely
Medusa által van képviselve, s ennek lefejezésé-
vel megöli az éjszakát.

Hörög regék.

Sallas s Apollo nemzék az istenibb

Öölent s eröskbb bajnokii belkakat.

(Berzseji)

Sályamü

az 1824/5. évre hirdetett of. Nádorok

fele jutalomra

/: Perseus hóstettei :/

Andromeda.

I.

Abramnak a gorgok setét barlangjökben,
Nem tudják még mostan hogy ott egy halott van;
Hogya ők ezt tudniak boszut forralniának,
Vissza hozniak fejét szegény Medusának.

Medusa már boldog, ő azt régen várta
Mikor jön el neki halálos vája !
Ism a kivánságát végre is elérte,
Halálra erre Terst soha meg nem kértte.

Itt van már a reggel, a gorgok ébrednek,
Fejükön a kígyók megecsen sziszegnek;
Látták Medusa holt teste sterit,
Verben felelték szegény szörpö fejétkemil.

- Ezt halandó tette, halál a fejére !
Nöjton csak utána, hogy boszunt elérje.
Igy kiséltének fel, smint vajas mandarak
Irték ki barlangjökhol legott kiséltének.

Merestek Jeseust, a tájt öfve jártak,
I srörnisi háraggukra még meg sem találták,
Nagyan természetes, hisz' Klades sinakja -
Ia nymphákmal arany sánija volt rajta.

Jeseus hát eltűnt, s'k meg vízpartétek,
Mergerék valánval hogy ily nagyot értek,
A mely meggyalásás a személynékre szegyen,
Több év kell még ahhoz hogy felejtve legyen.

II.

Jeseus csak repült, azt sem tudta merre,
A halovány fényben mit sem látott szeme,
De még is biztos volt, hogy már megfucuelült,
Miert is az arsan néma övézet ilt.

Boldog már is érte' uszóiban most magát,
Többször letörült a megizzadt homlokát,
Azt kívánta mindelőg, hogy annyit meglássa,
Vánc börtönében nagy szomvúnósága,

Érez a mint repült egyszerre megállott,
I egy pillanat alatt a földre leszállott.
Vajjon mi okozta mála e változást? -
Hallott rendkívüli több mely változást.

A mint szíjjelmezett, egy óriást látott,
Ki, vállain tartá az egi világot.
Valóban szegénynek szemédeie nagy volt,
Féjdalmában több ilyen panasza hangzott:

- Ally meg vitéz, ally meg!
Kérlek téged spány meg.
En az Atlas vagyok -
I szemédesim nagyok.
Tollaradtam egykor
Olympia ellen,
I most büntető Répen
Azt kell itt lennem;

Prometheus akkor
Szinte vélem tartott,
És a Raikaruszhoz
Mint rub láncoltatott.
Szívét az-Reselyi
Napszököt ott tépi,
Így hát az életét
Szenevés közt él.
De eljő majd neki
Megszabadulása,
Art is megmondhatom:
Közel van hozzája.
Sudom te álted meg
Vitéz, a Medusát,
Arva Róderer tehát
Mutard meg az arcpát.
Jobb lesz én nekem is
Halált választanom,

Mint az ég terheit
Vállamon hordanom."

I
Cressel Atlas tehát a halált kívánta,
Szenevés alatt nem is gondolt mára.
Neki volt a teher, lábai inogtak,
Az az jobban mondva, mintegy rokkantak,

Liitta ezt Perseus, Atlast megszajnálta,
I Medusa holt arcát látta kívánta.
Atlas rája nézett, és még most is vélte.
Hogy a merer arcusa nem tünt el szépsége.

De Medusa arcát bárki is megnézte,
Az éltét halállal legott felszerelte.
Így történt Athlappal, lélegzése elült,
Szemei leráruak, szivere megitlt.

Nincsen benne élet, merer minden tagja,
Alakját sok helyen fü- és moh takarja.
Atlas életének végett vetett telát
Medusa holt arcza, melyet látni kívánt.

Perseus ez után a mint feltekintett,
Atlas helyett látott egy magas hegycséget,
Sugy vélte, mint ha az óriások öz hegya
Enek hótáncz lenne, mely ennént takarja,

Lábat hegy bevégnél ábrázola mostan
Mint ha az óriás nem lett volna ottan.
Íó Perseus pedig munkáját bevégre,
Nymphák ravival magát felrepte.

Gorgon országból lassan-lapsan kiert,
S gyenge világossáig vetett szemére fényt.
Alj homba tért telát, jól is értte nekí,
Bevégreit Palandját el is felejté keté.

III.

Perseus légi utjában
Hall a földről szép éneket,
Szép éneket, mely kellemes,
Felvidítja az életet.
Enek mellett zene is szól,
Sartán hozzá szive ható,
Art gondolta, hogy erre jár
Apollo, a dal alkotó.
Muzsik kísérik tán ötét,
S lehet hogy ők zenekelek,
És istenük öreimére
Síncret is talán lejtenek.
Földre veve ekkor utját,
Megnézi a lautosokat,
És a midőn már közel járt,
Hallott ilyen dallamosat,

— Kossint szeretetből
Kossint egymásnak,
Nincsen itten helye
A viszálykodásnak.
Barátságunk láncját
Nem szakítjuk ketté;
De mi is rá okunk,
S mi is, ki ezt megtevé.
Örömlünk élünk,
Folyton társot járunk,
Itt a földön van csak
Működő vigadalmunk...

Jensen a földre szállott,
És a midőn széjjel nézett
Látott jütszó leánykórt,
Mikélyen volt mint az élet,
Zöld kossint hordoztak ők,
Arcsaihoz illett nekik.

Foly hófehér valának
Fagyos mórany kebleik.

— Boldog vidék valóban ez,
De jó volna itt az élet!
A mint látom lánió' van
Fogadnak-e mint vendéget?
Megpróbálom - így szólalt fel,
És irakját kerbe veté,
- A mely után loitható volt -
Egyik embert megkerdepe:
- Lejj oly szives, mondod meg nekem,
Hogyan hívják ez országot?
Hol az öreg, vagy mint ifjú
Elvén a boldográgot.
Az idegen így felelt rá:
- Ezen ország terminó ország
Hyperboreas a neve;

I nem juthat e roha hozzánk
Az északnak fogva szele,
Öröm-Bertnek is nevezik,
Mert e vidék öröm tanyá,
Nem ismerünk viszálykodást,
Minél azt töltünk távol tartja.
Ha idegen jó' házmunka,
Testvér' gyauánt befogadjuk;
I hogy passza ne lehetne
Akár mint királyfit tartjuk.
Jöjj be hozzánk jó' idegen,
E a meddig tetőzik neked.
- Akár egész életedre -
Szivesen adunk mi' helyet.

Terseus jól élte ezen helyen magát,
Mert e vidék népe mindannyi' jó' barát.
Velük elmulatott, áldomást is ittak,
A jó' bortól pedig dalra rágyújtottak.

Er' artán az élet! A ki est meg látja
Ezen helynek akar lenni mi' barátja;
Nem kívánkozunk az roha más' vidékre,
Szép lányok előtt itten esnek térdre.

É' így térdem állva esküdve szerelmet
Azon szöke lányunk, ki nekik megtetszett;
A ki szöke pedig nyújtani' jobb kezét,
I hozzája mondani', igen' feleletét.

Er' artán boldograg, itt szív' szívét arat,
Miköz' üdvöslétet mond vagy ezer ajak.
O, a szerelmeinek érzete menyegi,
Micsajk, mely tudni' azt, hiven' esetelni.

Terseus est élte, s valóban boldog volt,
A szöke lányokra egyre csak morolygott;
Közel volt már akkor' hogy erőt válasszon,
I régi szöke's szerint menyegzést is tartson.

O, de fájdalomra jó anyjára gondolt,
A ki mély börtönben hátrahagyottan volt,
Mint hogy megigérté Részabuditánát,
Aronnal elhagyta ez ország határait.

Nymphák sarrujával könnyedén feleznél,
Meglátta Helioszt, ki, tűz-szeberén ült,
Alatta hegyek s tengerek valának,
Utóbbiak ezüst szinben hullámzóinak.

Férszédnigós volt mai hosszú utasára,
Sziklát pillantott meg s le is szállott rája.
A szikla tömeget tenger vize mosta,
S ha szelvére berúgott hulláma csapkolta.

IV.

Megnyugodni vélte itt egy napig magát,
Hogy újabb erővel folytathassa útját,
S valóban jól esett, hogy éppen utjába
A tengernek ezen szikláját találta.

A szikla oldalán, ő tőle nem megre,
Ugy látta: mint ha egy pratyolat lebegne.
A fehér pratyolat egy lény ruhója volt,
Ki a szikla köhöz oda lücszoltatott.

- Meg kell szabadítani, nagy a szenvedése,
Ért mondván Jeseus oda ment mellette.
Nézte szegény lénynek viasz-rángat arcját,
S le is olvashatta róla nagy bánatát.

E Részben a virár magasb-magasbra nőtt,
Sajtekivó viharral korbácolta a nőt,
Ki kétségbeesetten feléje az egyre
Meggyszabadítani istenkéntől kért.

- Zeus! Olympia hatalmas istens,
Kérek: éjén hozzám mentőidnek bere.
Vagy tán mién már senkiel, akit elhídszél?
Sávol tőlem minden, mién számonra segélye!

Letört bimbó leszek áltaunak társasán,
Ki ezt értem könyűt?... oh bús' seuti talán...
De hogyha mai napsen ember e világon
Ki megszabadítom, halálomat várom.

Könyök ragyogtának a lányának szemében,
Nem tudta hogy merre nézzen felelőben,
Látva ezt Perseus, sinagját levette,
És a lány mentőjét benne észrevette.

Öröm szállott rája; vajjon mit érverett
Midőn Perelucio egy mentő érkerett?
Szemében a könyök öröm könyök voltak,
Inmint virágon harmat éppennygy ragyogtak.

Perseus is örült, sily kérdést intézett,
- Mondd meg drága lányka, mi nos ért itt téged?!
Add tudtambra nekem, és én bossút állok,
Meg kell annak halni, a ki téged búsított!

Éve a rab leány csugó hangon sörp
Perseusra néve mondta feleletét,
- Bártli vagy jó ember, elmondom én neked
Tróól-szóra híven egész életemet.

Andromeda nevem; Perkeus az atyám,
La gazdag Libya vola szülő' hazám.
Atyám most is ama szép ország királya,
Melynek e világon nem volt s nem lesz párja.

Anyám jó anya volt, szereltem engemet,
Iz én szép rigemmel egyre díszesedtem.
Azt mondta ö' mindegy, hogy sokkal szebb vagyok
Nereus lányánál, s király férjét kapok.

És ezen hír tovább-tovább haragnidrott,
Mig végre Nereus lakába eljutott;
Sedig a lakára tenger alatt vagyok,
Ki vitte el a hirt, azt én nem tudhatom.

Atyám s Perceus kört erre harag támadt,
Nekleikben bosu egymás ellen iradt;
I ki hitte volna azt, hogy Perceus legyen
Atyám felett győztes sily ügyet megnyerjen?

Poról barlangjából esek után felszállt,
I Poseidon király trónja előtt megállt.
Ily szavakkal élt ott: - Sengerek királya!
Hallgasd meg panaszom s légy nekí bírója.

Repheusnak neje beuvíusát megsejtett,
Pedig a családon neki mit sem vettett.
Kérlek, bünterd meg őt, hogy honára vizesz,
Legyen Libyája jövőre csak sziget.

Poseidon ekkor atyjámnak országát
Vízrel elárasztá, s minden gabonáját
Sivnyek emészték fel, mit sem hagyva hátra.
A nép ek halálát pedig busan várta.

Iusztulis volt minden, hegytetőkön valánk,
Sartán segédkeret éppen nem kaphatánk,
Mert hirt' távol vala tőlünk minden vidék,
Nem hallá meg senki a szót, hogy segítség!

Végtere atyjámnak az jutott eszébe,
Hogy Zeus jóslóját az iránt megkerje:
Vajjon mit tegyen ő, hogy megmentsükön,
S hogy mint amek előtt trónusába' üljön?

Követelet küldött Ammon templomába,
S a legkellemebb hirt minden percsben várta.
Sammint a követelet vipszákterének,
Nagy szomoruiragra illyent jelentések:

Felleges királyunk, nagy hirt hozunk neked,
Megmentheted mag ma az egész nemzetet,
Csak a leányodat fogod feláldozni,
Sereginyt egy sziklához oda kell láncsolni.

Mélyen tisztelt Akademia!

Gróf Nadardy János nevére, gróf Ná-
dardy Ferencz által tett alapítvány Komárom-
ból hirdetett pályázatára. van szerencsém
az ide mellékelte művet (Két füzetben) tíz-
telettel beküldeni.

Er alkalommal megjegyzem, hogy múlt
év december havában ugyanazon művet
elvéreimből beküldtem, de hogy az általános
pályázati szabályoknak kifogástalanul ele-
get tegyek, újból lemosoltattam, s újból
beküldeni bátorkodom.

A jellegű levelet tekintettel arra, hogy
az már a három elő" művet csatolva van, jelen
eretben mellőztem, s így kérem annak ide le-
endő társítását annál is inkább, mert jelen
mű terjedelmével fogva az előbbinél sokkal
nagyobb. (Két sor szövegben számítva az 1000.
szöveget felülhaladja.)

Tíz év ezei törtélel meggyzem, hogy
jelen mű - mint pályamunka - befejezett egészét ké-
pezhet ugyan, de még sem teljes, mert azonosok
nagy része most van munkában, s így a Közel
jövőben már remélhető: hogy úgy a görög hősié,
mint a görög istenek egy-egy kötetben fogják
elhagyni a rajtót.

Budapestben, 1885. September hóban.

Törtélel

A szerző.

És tehát a sorsom, ez az én életem,
És mivel a földön sebek, ki segítse nekem.
Nézd a magas vizárt a mint emelkedik,
És látod ama sörmét a mely közeledik?

Életemre tőri az, s ha ide feleközik
Ésoltja életet, lelkeim elköltözik.
Mindem peres már rövid, megvagyom szörnyelva ...
És ezzel egy mely sőhaj ajkából kiszáll.

- Ne felej Andromeda, én Perseus vagyok,
Ételleit harcfolni mindenkor késő vagyok!
Jobb Perseusban - nézd csak - Hermes kardja vagyok,
A sörményes ^{szájaját} ~~szájaját~~ ezzel kiolt hatom.

És add meg ezen karddal Medusának fejét
Égyeserre levágtam, így veszem életet.
Seulísem jut hatott eddig közelebe,
Mert halálos vala mindenkor megéne.

És most a holt arczára bárki ha rátekkent
Az övé tömörül, nem érez semmi kínt.
Atlas is ráérett, s prár pillanatok alatt
Övé tömörülve halál fia maradt.

Zeus fegyvert adott s hatalmat én nekem,
Melylyel életet bátran megvédhetem.
Ne felej tehát lányka! megmentőöm én vagyok,
És hiszem, szerelmedre igeint is tarthatok.

Andromeda szive erre feldobogott,
És halovány arca pirosra változott,
Olyan volt mint a szép tavaszuk rósnája,
A mely reggelekenit Pelykeit ritárja.

Öröm megársott ki mind a két szeméből,
És így válaszolt legott persze jókedvűből,
- Zeus hozott ide ... Kinek közzönhetem
Hogy mentőm késő közt van most az életem?

Nagy az én örööm, mielőtt határa,
Benned egy meztörő jött - végre - valakéna.
Olyan ez évnékem, mint éjnek a reggel,
Melyben a mi deuseg öröme élve kel.

Tovább beszélt volna, de dühögött az ár,
Egy szörny közeledett, mely zarándokára vár;
De zarándok helyett férfint látott ott,
Minek jobb kezében villogó kard forgott.

Mint ha sejtette volna 'szörnyű' nagy halálát,
Annál inkább verte a tenger hullámait.
Habrött már a tenger, s Perseus így szólt:
- A szörnyet megölni Hermes nyújtó most módott.

Egy ártatlan leányt fogor megmenteni,
Minek a halállal kellett máni küzdeni.
Adj karomba erőt, s így majd egy onyássa
Örökre kioltva lesz a szörny prájája.

A szörny éppen akkor közelebe jutott,
Üpedig kardjával gyorsan rája futott;
Halálos vágás volt ez, mert piros vére
Sátár gyusut ömlött a tenger vizére.

Szabad lett a leány, láncrai lehulltak,
Bánata s fájdalma végképen elmultak,
De szemében még is könnyei fényltek,
Melyek nagy örömet magukban rejtettek.

Perseus ezután a leányhoz lépett,
Így szólt: - Andromeda, szeretlek én téged!
Veszélyre kitéve eltedt magamat,
Győztem, elnyerhetem hát kivárvárgomat.

Tér ide atyádhoz, hadd örüljön neked,
Saját szemével lásson meg tégedet,
Gyász volt a szívében, de ha meglát élve
Két kardjával szorít atyai keblére.

Törvénnyel Andromeda ... Is a lány engedett,
Elhagyta a sziklát hol rokat szenvedett,
Hamar elérték őt Perseus lakába,
Mely a vidéknek volt legszebb palotája.

V.

Perseus, Libya hatalmas királya,
Lámpást hordott szívében, lámpást rajnába.
Nem tudta mit tegyen, hol találjon helyet,
Melyben örömet lel és bánatot feled.

Epp trónusában ült, nagy tanszeret tartott,
Amidőn kívülről sokatlan zajt hallott,
Ere figyelmes lán, az ajtóra nézett,
Melyen Andromeda s Perseus belépett.

Greweinek nem hitt, képzeltnek vélte,
Mire a nagy orvost Perseus beszédje
Megtörté és így szólt: - Felleges jó király!
Andromeda lámpod mentőjeivel itt áll.

En Perseus vagyok, ismerj meg engemet,
Tudod meg hogy a lámpod mástól fogva szeret.
Ide jöttem téged köled kémi Peret,
Egyben tudni vágyom ajkad feleletét.

Perseus mielőtt erre szólott volna,
Öröm Rönyszer Rönzött lámpát átkarolta,
Boldog volt most ismét az atyai szíve,
Mert kit megholtanak vélt szorított Peblis.

Is a többi magyok s jelenet felett
Minthoogy megható volt, ő is Rönzertener,
Oh de ez a Rönyszer, öröm Rönyszer voltak,
Melyet Rendőkkel egyre szánítottak.

Perseus ezután Perseushoz lépett,
Megállott előtte s szép arcaira nézett,
Így szólott hozzája: - Ifjú, arcyod neves,
Szép vagy - s mit több hozzá - hangod is Peblis.

Vitéri nagy tettel lámpouat megmeztél,
Stóle díjúl nyerted - mit kértél - szerelmét.
Aki hősgyert magát veszélyre kiterzi
Az, nagy szerencsét sokszor abban lel.

Erdeves vagy arra, lámpou hogy nőd legyen,
Tereu nagyot máma öröme szentelen;
Lakodalmat tartok, örömetya leszek,
Sujra boldogságot szivemben érezek.

Fogaddl egyben ifjú mely közzönetemet,
Arit mert siberült lámpou megmeztened...
E a többi nagyok a kik jelen voltak
Perseusnak szintén üdvöletet mondtak.

VII.

Libyában innep van a mai napon,
Sünys esküvő lesz... öröm ül ajkodon...
Törölök lepedeznek hosszú utcák során,
Minden ember örül Andromeda román.

A szép Andromeda Perseus arája,
S mint hogy királyi lány fejei Poronája;
Büszke is ám erre vitéri vőlegénye,
Mert királyi székbe terjed ki reménye.

Itt van már az óra, mind egybegyűltünk,
Hogy az ünnepeken jelen lehessünk.
Eks Andromedát mind látni óhajtja,
Mert a vitér őtet legzeleb lámpouk tartja.

Helyet foglaltak hát kopru asztal mellett,
Melyen izes itkek s borok díszelgetek.
Fellöszöntök mondtak az új boldog párná,
Kémszótóban atyjuk Perseus királyra.

Erután dalnokok mondtak éneküket,
Eltette a bátor, ifjú vitéreket;
E dalukat folytán zene kísérette,
Mely a mulatókat felélelítette.

Es im egyszerre nagy lármá keltek,
 Mert ifjú Thineus haraggal erőkezett,
 Andromedát möl ő akarta venni,
 Tereit Perseusnal szembe akar kelni.

Ere méltósággal est mondta Perseus:
 - Honnan jöttél, arra, menj vissza Thineus!
 Olted volna te meg a bőr szörnyetegét,
 Így megelőzhetted volna vég engemet.

Thineust a harag erre elborítá,
 Thineus haragot mind előrelítá,
 Így hangzott perancra: - Ragadjatok kardot!
 Es az en javamra kardjetelek meg haragot.

Eles kardjaikkal a felbőszült sereg
 Perseusra kohant, de ő nem ijedt meg,
 Medusa holt arcát elttük látarta,
 Vitél nélkül mind a halálnak szánta.

Thineus s társai kövekkel dermedtek,
 Etre ör többé sohsem ébredtek,
 Kossú száradolnak ves kerei alatt
 Eszevetlenül brav - porra omladoztak.

VII.

- Menjünk Andromeda, Perseusnak szobt kezét
 Hol elfelejteti bárki nagy bánatát.
 Hagyjuk itt e helyet, s nem üldöznek tegeed,
 Napjaidat máshol öröm köztől leed.

Így kerte Perseus nejét távozásra,
 Hisz' ha meggondoljuk, nem gondolt ő másra:
 Mint az anyját látni, akit rég nem látott,
 Es akit börtönében emésztő gond bántott.

Aron az utakon melyen jött, vissza tért,
 Tereis nejeivel együtt régi homába tért.
 Felkereste anyját, Reblere szorítá,
 Aki öröm könnyek köztől így szorítá!

Udözöllek fiám! Györtel a mint látsom,
Oh, de lépésedben kísért imádrágam;
Nem volt az hiába, vitéz most a neved,
I neuropolára báber körüti fejedet.

Ere jó Cereus így szólt: - Éles anyám!
Drága jónagodat folyton tapasztalám;
Érestem, hogy imád kísérite léptemet,
Fogadd tehát erte mely körvönetemet.

Judd meg egyben azt is: szabaditod leszek,
I neuropolára véled Argosba elmegyek.
Voltam egy irben ott, vipsza Riváukozom,
I Akrinos után majd én uralkodom!

Utam rézben neker, rézben könnymű való,
Amint a sors nekem szánta, parancsolta.
Elmondom jó anyám, elmondom te véled,
Hallgadd meg, valóban szép ez a történet.

Utamon egykoron igen fűszert voltam,
Tehát azon nevet nyugvásra sílloztam.
Lehajtam fejemet a föld pársutára,
Gondolkoztam, s aztán haladtam rája.

Gyönyörű álman volt, egy éji túrnemény ...
I későbbem láttam, hogy Athens jön felém;
Nem küldte ötöt, - mit gondolsz, mit hozott?
Sükröt, mely Medusa ellen használtatott.

Hermes pedig olyan kardot adott nekem,
Melyfegyel életemet mindentől védhetem.
A nyμφhábtól pedig oly' sivatást kaptam,
Melyet ha felteszek, vagyok láthatatlan.

E mellett arany sarmakkal repültem,
Akkor mint egy szellő végképen eltűntem.
Er volt fegyverzetem, s ezekkel lehetett
Megölnöm Medusát s elhoznom a fejet.

Visszajövet Atlas a mint megpillantotta,

A halált kívánta és egyre sóhajtott.

Herését megtette, s Medusa holt arcát

Kitörténn elötte, s elnyerte a halált.

A szép Andromedát szörnytől megmentette,

Í nagy tűzrepély mellett feleségül vette.

Thineus s törsei elleneim voltak,

Megtámadtak, s ezirt halállal leköttek.

Legyen ennyi elég legdrágább jó'anyám!

Íntalmamnak díját - a fejet elhordám....

De most te eseteld, ki bántott tégedet?

Mert az utolvi nap arra elkeresztet.

Exebris Dionis válasza e Rép adotta,

- Tolydeltos volt az, a ki bántalmuszt,

Travisival sejtett naposként engemet,

Hogy mai alig - alig találtaam helyemet.

Dyktis védelmezett, jól esett ez nekem,

Neki Rösöröhetem valóban életem:

Mert hogyha ő' mincsein, halál fia vagyok,

A tenger felett, vagy sírban porladok.

A ki engem bántott, bossút kerék rója!

Íhírszem, rövid idő' múlva megtalálja,

Ígyed pedig fiam, meg egysszer öllelek,

Mert valóban bennem nagy örömet lelek.

Exkoron Jeseust homlokon érintette,

É' nagy örömeben újra átbarolta,

A visszatérásnak idesek pererei,

Melyben a szív mindegy boldogságát leli.

VIII.

Jeseus anyjával a nagy beszélgetett,

Sent a várbau addig nagy hír keletkezett;

Mindenki Medusa haláláról beszélt,

Sörömmel enlité' Jeseusnak nevet.

Solydeltes midőn e hírt meghallotta,
Perseust magához jönni parancsoltta.
Vitézhez illően Perseus megjelent,
- Sortána, alatta, egészén ünnepelt. -

Meglátva természet, megrexeut a király,
Dólt volna, de a szó megakadt ajkánál.
Nem tudta mit szóljon, egy darabig nézett,
Mig végtére mégis bátorságot érzett.

Es akkor így szólott: - Vörözlök tejed!
- Nem szólhattam eddig, bűnültem szépséged.
A tett érdemileg fog majd jutalmosni,
A nejs pedig babert fog neked át adni.

Ma pedig Perseus jöttöd öröme
Mulatnigot adok, ste lév annak háre;
Ha volt szenvedésed - ne gondolj rá - feledés!
Az örökíti meg stezi magya' naved.

Perseus Romolyan erre annyit mondott:
- Feligee királyom! Kérdem nek veit outott.
Szigor parancsot - amely nehe' vala -
Híven teljentein, bárki beláthatja.

Medusának fejét törzseről levágtam,
Nekem levein ost, mert szépségt megcsántam.
A fej itt van nálam, magambatom neked
Adok, ha együtt lesz a nagy vendég sereg.

Errel megkeftotta illeendően magát,
Elment és elhagyta a dízes palotát.
Nem tudott rá nézni a szigor királyné,
Anyja előtt borzot esküdtött reája.

IX.

Scipios szigetein laRoma tartatik,
Solakokot ajkából dícsinél felhangzik,
Mind csak Perseusra írta poharát,
Mert ő teljentei híven feladatát.

Végteré Perseus felállt s elszáulálta
Összefegyvereit, s miképen használta,
Elmondván Medusát, hogy nyjtá le fejét...
(Nem folytatom, ugyis tudjuk történetét.)

Miklön a beszédjét végkép bevégette,
Medusa holt fejét rögtön elövette:
Előtűk ritorta, s pár pillanút alatt
A király s tárnai köve' változtamék.

Ezrel bossút állott Seriphos királyán,
S uralkodá'nál diktejt megkínálván,
Ugymond: - Légy te király, én ugy is elmegegyek,
Holnap e szigettől már is bucsút veszek.

Artón inut mondott, így hangzott imá'ja:
- Jónigodent Zeus, legyen mindig hála l...
Váld el hozzám Hermest, átadni akarom
Medusának fejét, kardom' és sinakom.

Ezre Perseusra álmom neheredett,
S Hermes fejében ismét megismerett,
Elvitte magával: Hadesnek virágját,
Medusának fejét, és a nyjt kardját.

Medusának fejét Athenének adta,
Ki pénzéne tevé, azt meg is tartotta,
Az arany sarkot s Hadesnek virágját
Pedig a szép nymphák újra vívra kapták.

Élebrölt Perseus s anyjához rietett,
A kit a börtönből legott kivezetett.
Örömmel azt mondván: - Szabad vagy jó anyám!
Sávozunk el innen, Argos lesz új hazám.

Ezrel elindultak, egy hajóra mentek,
Redvesó'ssál mellett Argosba értek;
Argosban kiszállva idvözölte a nép...
(Következő részem folytatni fogja még.)

Magyarország.

Perseus mint nap a levegő felső rétegében
repül, a gorgók mint a sebészek Répvirelői
üldözik, de csak a Hyperboreiorok gyönyörű
Kertjéig követhetik.

Perseus Rindja mindenhol győz, - vagyis
a nap sugarainak nincs mi'ellentájjon.

3

Görög regék.

Jallas, Apolló nemzik az istenibb
Bölcsét, erősebb bajnokai lelkeket.

Berzsenyi.

Tályamű

az 1844. évi hirdetett of. Nádasdy
fele jutalomra.

/: Sersens hőtettei :/

Akrisios

— görög rege. —

Argos földjére vendég érkezett,
Híreből őt a nép már ismeri;
Mindenféle az örömeik szája-
Tfü, öreg, Perseust elteli.
Szorlatlan ünnepez; egek során
Csak a halotti csend, nagy némenység
Volt e vidék uralkodó feje,
Ismint Korszelleme üte fel rátorát.
De ah! győzött a nép, nem az mi volt,
Szelkeniész poharából ivott,
Tetterre kéz, o ha kell, a síkra száll,
Találja bír akármint "halat".

Akrisios színtei Riváncsi volt,
S midán magtudta a történetet.
Thoibos Apollonnak a jóslata
Itélet kéz előtte lebergett.

És érke jött, hogy Regyetbenül
Kínosta Danaét, bevárta őt
Még fal köze, de ez nem volt elég,
Számúzte még a szegény szemedőt.
Mit várhatott? Nem miszt, csak a halált,
Éppen ezért nyugtot nem is talált,
Féltelmében oly megröve futott,
Hogy Larinába végre eljutott.

Larinában épp ünnep tartatott
Midőn Arinios megerőszelt,
És a rit gyűlölt, szíveből átrozott,
Arról rangtek sokan dics éneket.
Egész Shepáliában híre volt:
Hogy Medusát Perseus ölte meg,
És azt is tudták, hogy a szép lányát
Egy fenevadtól ő mentette meg.
A ki ritézi névre szert terzen,
Azt méltán érdemelhetik elalor,
Így Perseusnak virelt dolgait
Én nagyon énekeltek dalnokor.

Larinában a hatalmas Rivály
Midőn Arinios megerőszelt,

Így szólta: - Medus uralkodo
Társam, csodálatos jövedeled.
Te nálad mána ünnep tartatik,
Erről beszél most az egész világ;
És miétt van az, hogy te nem atarod
Látni fiadnak szép diadalát?
Avagy talán, azt is gondolhatom,
Ettan jövel, hogy rendezed legyet?
Bocráss, hogy így beszéltek most veled,
De én nagyon sokat képzeltetek....
Nagy a világ, és sok lakója van,
S mindampian irigylők versodot;
Vde te is - tudom - büszke lehet
Midőn eltetmi hallod fiadot.
Ritka az, a kinek oly fia van
Mint a tied, - koronát érdemel!
És a jövő szárad emlékeid
Világot vitelő szobrot emel.
De te nem esz, versod pedig fekete,
Ízoly, és beszélod, ki bárdolt tegedet?
Hogynha versed kéring fejed fölött,
Akkor regíteni - most még - lehet.

Akrinos ezen beszéd alatt
Erősen a földre szegye szemét,
Évse a bünt melyet elkövetett,
Igy akarta taberui feigyenét.
Alig talált válasza szavakat,
Ast sem tudta, hogy mitévő legyen;
Végre elképfelett: - Királyi társ,
Legszomorúbb e földön életem.
Hozzád jövek... s ezredelmi fogom
Miert remiltam el az idempelyt, -
Halál lebegett a fejem felett,
Ést éresem, s szívem nem jöt remilt.
Évek előtt szünűstem Perseust,
Ő meg akkor igen kiriny nala;
Mit tehetek, ha így kiránta est
Phoibos Apollonnak egy jóskata?
Ivira jórtat beteljesedni fog,
Mert Perseus tegnap megérkezék,
Ri hitte volna est? En azt hírem:
Hogy a tenger oldá ki életét.
Évek mulának el s nem volt híre,
É most a hír egyszerre szárnyra kel,
A nép pedig erodás tetteiről
Mindenféle dalaót ünkel.

A régi fény, nem Rómper engemet,
Most már szegény és bujdosó vagyok.
Arra kerlek: hogy a halálomig
Barátságból menhelyet adjatok.

- Oh nem, az nem lehet! - így válaszolt
Mérgezen a király és folytatá -
Ismerem én Perseusnak szivét,
Néhid, hogy ő, karddal sújtva alá
Jetteire bátrán híretközom,
Ismeri őt most már a félvilág,
Kévelel el, s görögthonban a nép
Bár merre megy, egyre, Eljutt kiált,
Né mond el, hogy igazságtaimul
Bántam veled, s barátod nem vagyok;
A mint kirántad, éppen ugy teszek.
Telőtámban neked helyet adok.
Tár nap múlva meglátod Perseust,
Ezzel elszlatom bejárlatod;
Látni fogod, igazság érszetét, -
Taját bünsidet meg bünhated.

Es volt Teutomichas válasza,
Melyre Akrinos nem szólhatott;
Mit tett szegény? Nagy mint egy hontalan,
Iromói volt és egyre hallgatott.

Sarissai Király igéretét
Egy nagy ünnepélyt rendeztetett,
Melyre görögönnek vidékéről
Meghitt nagyok rangu vendégeket,
Mindenkinek nagy öröm mellett jekent meg,
Mert egy nagy férfura vártanak;
A Kiról eddig csak hírek beszéltek,
I hospéja hasonlót nem láttanak.
Egybegyűltek görögön dalnokai
Dalainkat illetni a veséit,
A Rit baber illet, s Risolott halállal,
I tettek után szülőföldere tét:
Miköz hirtet vették hogy Perseus
Közeledik a nagy város felé;
Mindannyian elejbe mentenek
I lelkerülten mind ert énekelé!

Dr Nagy is nemes bátor veser
Vidőzlünk tégedet,
Éretelmi ajkunk Peris
Mily nagy az érdemed!

Ezen napunk a hőse nagy,
I mi hódolunk neked;

Dalban pedig Teus atyát
Kérjünk, legyen velod.

Jöjj körünkbe, hisz' az öröm
Reblünkben lánggal ég;
Arkosert prókát üntünk,
Hogy tartna fenn az ég!

Errel bevombtak mindannyian
Arkos várába, a Király elé,
Ki, Perseusra várt, és Rit a nép
Örömüdvösköltépol etteté.

Alkúriort is öröm szálta meg,
Miköz hallá a lámpa dalokat;
Hisz' a daluk minden részében
Trivher róla újabb öröm feled.
(Andromedát illeték a dalok,
Kinek kedves moroly ült ajakán,
Emberfelessi érszetében ő
Is elmerengett a lámpa dalán.)
I megje, miköz meglátta Perseust,
Arany haját, s dalias természet:
Megbánta a husz év előtti bünt,
I környelől tömülte két szemét.

Epp ekkor a király is megjelent,
És dörögve eljente tört ki a sereg,
És a midőn a zaj lecsendült
A nagy köpöl forgott legott keset.
Gyönyörűen köszönti Berseust:

- Teus hozott! Gyönyörű nagy fia,
Szereuszis ma Laripa városa
Hogy tegedet tud elfogadnia.
Egy nagy manust beszélt tetteid,
És örül, hogy királynéi léptelid.
Jöttöd ma lobogók hirtelid,-
És diós dobárodat már is lenid.
Főjj a helyre, atyád is ott leszen,
Röte s Rösted egyetértés legyen!
A mi elmult, azt elfeledni kell,
Nem is kell nem is szívet visel.

- Köszönöm a fehérg a fogadtatást,
Valóban ez szél már nem is lehet.
De hát király: megérdemlek-e én
Csakly harcainért így eidevet!
Hogyha igen, ön szokás szerint
Jartmuk a kor diós dobárokat;

És az elv. versenytársi körül
Nagy életem érdem jutalmakat.

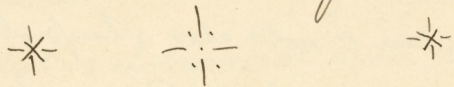
Ezek után egy völgybe gyűltek,
Maj Bersei a diós jászokot;
És a király versenye jelentéstevet,
Kébe netter azél korongokat.
Valahányszor dobta, mindampisze
Terseus hajította legtavolebb;
Az- is irampban, mely mindattalott,
Szinte ő volt elv s legbiztosabb.
Midőn utolról kellett dobni,
Erősen forgatta vándi korát,
De az keséből királynévalodott,
És a királynémar erte homlokát.

Thoibor Apollonmar a jóslata
Idővel még is bejeljesodott;
Laripa fejedelme, úgy a nép
Elzomorodott s egyre könyezett.

Terseus, királynéba bontott,
Nagy bánatában nit Berseusen.

Felkiáltott: - Felettem boszu volt,
Stygiát öltem, ez faj csak én nekem.
Miert hoztal Zeus velem enyéért?
Tudod meg: hogy nagy vétkeket követtem el.
A Kirigasszágban moora Kesét,
Szerintem az csapást nem érdemel.
Es most, ez ünnepélyen, ez a bér?
Ezzel fizet Olympia nekem?
Emelékambe velem fel a napot,
Es azt roha el nem felejtetem!

Lypisz váltotta fel most ez ünnepélyt,
Lypiszszal tértek mindannyian hozzá;
Magokkal vider holt Akrinost,
Perseusnak volt ez akaratja.

Argos földjén várta a holt Rivályt,
Hova a hír mai reg megérkezett. -
Onyugodjék ő ottan, - hol egykor élt -
Nagy vízzel el is temették.

Perseus lett ezek után Rivály,
Elfojtalta Akrinos lelkét;
A neje pedig nagy érdemeiért
Fejére tette az ő Koronát.
Főcsélya volt: emelni nevezetét,
Es mi a szél hamar elvitetett:
Mert a nevezet rövid idő alatt
Haladásban szépen emelkedett.
De fájdalom, Perseusnak szivét
Nagy bánata rovaszta szüntelen;
Állatta azt: hogy seuralkodást
Tovább folytatni képtelen.

Siriusban egy jó rokonuk lelt,
Megapeuthos volt neki a neve;
Követekét küldött hozzá azért:
Hogy jöjjön el, s helyet keres vele.

Megapeuthos sivezen fogadja
Perseusnak küldött izenetét,
E pár nap múlva mai is utjára lett
Hogy elfogolja Argosban helyét.

Éppen az utban találkoztunk,
Polixenével nosítottak Perot,
Mondtak egymásnak jó kívánatost -
És még hosszú búcsú üdvözlést.

Helyre mindannyiunk megérkezett,
De Perseust örömmel fogadták;
I bármint mondott, keljente' legott
Riforgástalamb at' keresték.

Jiunus neje folyton gyaragodott,
Sudományban pedig emelkedett
Mogy amszo, hogy gyöngyön elött
Mikéndemelt fejves díszesét.

Hogy Jiunus egy nemes erőd legyen,
Felszólította a Nykloprokat,
Mogymond: - Hagyjátok el a Lykiát,
Nem tövölnék veletek ott rokat.

Főjete'k en hofpam, és en adok
Mindant, a mire szükségtek legyen;
Csak azt kívánom meg, hogy egy felet
Erőd képen építsetek nekem.

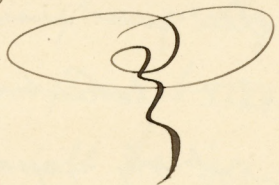
A Nykloprok Lykiát elhagyták,
Jiunusban pedig összegyűltünk,
A város körül falat húztunk
Hogy örökre megvédve legyünk.
Mig így a tudomány emelkedett,
Addig Perseusnak az erejét -
Öregszig törté meg, - s most már csak a
Haladáson pihentese' jernét.
Szümbölve voltak neki napjai,
Sokáig élti már nem elhatott,
Éppen ezit - tekintve a jövőt -
Mindauról oly szépen üdvözletett.

Egykor este lehajtottá fejét,
Pécsja igen nagy ilom merült;
Oh de ez utolvi álma vele,
Mert azon nap jobblétre randerült.
Jiunus gyászolt jó Perseus felett,
A ki rok even át uralkodott,

Miért is sírjával gyászolnak
Ilyen képen mondták a dalnokok:

Üvegtestünk drága vitéz,
Ki, hősnak születel,
Oh de görögthonban azért
Örök emléked él.
Megtanítád a nemzetet
Midaure a mi széps;
Halálod gyászba bontá
Sírjús népe sírét.

Magyarorságot.

A jóslat beteljesedik, vagyis Perseus hőstette
befejezését nyer, illetve a nappakra várható
zik az éjszaka.

